BEKLENEN BEN

Bekleniyordum..özellikle annem ve babam beni dört gözle bekliyorlardı.Acaba nasıl bir şeydi..kısmetimize nasıl bir şey düşecekti.Bunun heyecanını yaşıyorlardı.Bu ilk idi..ben ilk idim.
Kaynana hepsinden daha heyecanlı idi.Çünki o da ilk defa babaanne olacak,terfi edecekti.
Evladına vermediği,veremediği,ondan esirgediği şefkatini şimdi torunlarına verecek,ezikliklerini bir nebzede olsa böyle telafi edeceklerdi.
Bunun farklılığını babaanne hep gösterdi ve hep gösteriyordu.Babaanne olmak ona bir otorite kazandırmış,bir perestij meselesi yapmıştı.
Annane ise babaanne kadar sevinemiyordu çünkü o terfi etmeyecek, yaşlanacaktı.Nene olacaktı.Belki de otoritesi sarsılacaktı.Çünki o kız babası idi,kızı kendisine değil başkasına hamile idi.Başkası ! nın çocuğunu doğurmuştu.
Gele gele ben geldim!Ne bekliyorlardı,ne buldular!Kara kuru bir çocuk!Ayy bu mu senin çocuk?Ne kadar da çirkinmiş!
Sadece anne baba beklemiyor,çevrede bu heyecanı yaşıyordu.Onlarda bula bula böyle bir süprizle karşılaştılar.
Büyürse iyi olur diyorlardı.Belki açılır,bahar çiçekleri gibi saçılır ümidini besliyorlardı.
Ancak bir küçük çiçek hayat sahibi olması sebebiyle,koca bir dağdan daha büyük,yıldızlardan daha parlak,güneşten daha parlak,alemlerden daha büyük idi.
Hayat onu büyük kılıyordu.Alem onda toplanmış,derlenmiş,saklanmış idi.
Şimdi onu çözmek kalıyordu geriye.
Önceleri beklenmiyordum,extradan geldim..bir anda farkıma varıldı..bazıları ise son âna kadar benden habersizdi..uzun beklemeler değecek miydi?
Hesapta olmayan bir hesapla sarsıldılar..
Hayırlı olur inşaallah diyorlar,buna bel bağlıyorlardı.
Hayatta onlar için çok defa doğdum beklide çok defa öldüm,öldürdüm..
Hayatı dökük bir şiir gibi yaşadım,kelimeleri bulurken zorlandım..O’na tevekkül ettim..O’na güvendim..
Hayatı okumaya..hayatta okunmaya gayret ettim..nasıl bir şiirdim?Bilemedim! Okuyanların takdirine kaldım.
Hayatı süzmeye çalıştım..hayatla süzülmek için…
Oradakilerde beni bekliyorlardı..beni okumak,benimle beraber okumak için.
Acaba nasıl okunacaktım orada!Buradaki gibi hayal kırıklığına uğrattı,aaa kara kura birisi imiş mi diyeceklerdi?
Buradakinden farkı;ileride açılma imkânı da yoktu,hayırlı olur inşaallah temennileri de kalmayacak ve olmayacaktı.
Hep beklendim ben,bekleneni verdim mi ben?
Ben kendimi rafine etmezsem,hayat beni acılarla süzecek,posamı çıkaracaktı.
Bir derece önemli değildi!Peki geriye ne kalacaktı?
Koca bir Ben!
Kocamış.
Belki de hayatın yüzünde bir ben.
Hayatın yüzünde sayısız ben-ler.
Suda yüzen balıklar,havada uçan kuşlar,ağacın dibine düşen yapraklar gibi hayatlar…

Hepside ben..hepside sen..
Hepsi bende..hepsi sende..
Hepsi benden hepsi senden
Bekleniyor muydum?
Bekliyor muydum?
Kara kuru bir çocuk!
İyi olur inşaallah…
Kendini bulur..kendinde bulur…
Veya kendinden bulur…

Mehmet ÖZÇELİK
26-05-2007